

ZOMBOR és VIDÉKE.

POLITIKAI és VEGYES TARTALMU MEGYEI KOZLÖNY.

Megjelenik hetenkint kétszer: vasárnap és csütörtökön.

Hirdetések és előfizetések fôlvetetnek s egyes számok kaphatók helyben:

Muzsik és Parthes könyv- és könyvnyomdájában, Schön Adolf könyvkereskedésében, Hay Sándor dohányüzdségében, valamint hirdetések s nyilvántartási közlemények úgy a fôvárosi mint a külföldi összes hirdetési irodákban.

Egy szám 10 kr.

ELÔFIZETÉSI DÍJ

helyben határozott időre:	
Égész évre	8 frt.
Fél évre	4 " "
Negyed évre	2 " "
Vidékire postán küldve:	
Égész évre	9 frt. — kr.
Fél évre	4 " 50 kr.
Negyed évre	2 " 25 kr.
Néptanítóknak helyben:	
Égész évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 " "
Negyed évre	1 " 50 "
Néptanítóknak vidéken:	
Égész évre	7 frt. — kr.
Fél évre	3 " 50 "
Negyed évre	1 " 75 "

Szerkesztőségi iroda és kiadóhivatal:

Sötét- s csendes utca sarkán, Hofeneder-fele házában, havá minden a lap szellemi részét illető közlemény, az előzetesek és hirdetések is küldendők.

Bérmintelen levelek nem fogadtatnak el. Kéziratok nem adatnak vissza.

Szerkesztővel értekezhetni:
d. e. 11 órától 12-ig és d. u. 3-tól 5 óráig.

A hassard-játék.

A szerencse istenasszonyának ma-nap a legtöbb udvarlója akad.

Fortuna, a kaczer hölgy diadalát aratja mindenütt a muzsák fölött, — dal, táncz, művészet, költészet egyaránt háttérbe szorul Fortuna asszony kendőzött bájai láttára.

Már még Bachus oltárán sem áldoz annyit a frivol társadalom, mint a kártya-asztalnál.

Vendéglők, söresarnokok, étternek — bármennyire kedveskednek „kényelem s pontos kiszolgálás“-sal a p. t. publikumnak, — csak üresek, hanem ahelyett pl. Zomborban a négy egyleti helyiség elég látogatottságnak örvend — a kártya gyönyöreire miatt.

Van valami részegítő, ésbődítő, kedélyt lenyűgöző a kártyában.

Nem mulattat, de mint a „sensations Román“, feszíti az idegeket, lábra kelti a szenvedélyt. Mondják sokan, hogy nem is a nyereségvágy hevíti a kebleket, nem is az a pár forint, a mit nyerni vagy veszteni lehet, teszi érdekessé a kártya-játékot, valami démoni erő lappang az ezerfélepek változó kártyában, mely jóízűen csikland, kifáraszt, absorbeálja pillanatnyi kedvte lésűnket.

Mondják, hogy az ész is tevékeny-

seget fejt ki, s még a legvalóságosabb sard-játéknak is van némi logikája, — melyet kiismerve, mosolyra kényszerít hetők a csalfa-istennőt.

Ezen elmondottak igazolják a kártya-játékot, mely a legelőkelőbb legműveltebb körökben is tért hódít. — Hasztalan az ellene való kukli-praedikáció.

De a művelt világ különbséget tesz hassard s szolid kártya játék közt. Hassard-játéknak mondja a legnagyobb részét véletlenre épített kombinációt, a hol nagyobb s merészebb tételek teszik lehetővé a nyereséget s veszteséget, — a hol kiszámíthatatlan egyelőre az, hogy mennyit fogunk nyerni vagy veszteni, s így könnyen megeshetik, hogy veszteségünk érzékeny csapást képez vagyoni helyzetünkre.

A meghatározott tételekre menő játék ellenben szolid, habár a tételek magasak is.

Ezen definitiók relativ értékkel bírnak.

A kártya-játék mindig hassard, mert nemcsak pénzbe, — de időbe is kerül. Az idő értéke pedig kiszámíthatatlan. Sokszor egy egész élettel fölér, mert hiszen sokan vannak, a kik szolid kártya közt eltöltik életük 3/4 részét.

De sokan a szolid kártyázásra

fordított idővel is élethivatásukat, állásukat, foglalkozásukat teszik kockárára. Tehát bármint vesszük, a kártya-játék mind hassard és soha sem indokolt.

Ha gyönyört nyújt, ha feszíti az idegeket, akkor egészségtelenes, — ha ellenben közönyösen hat reánk — akkor meddő s cézétalan.

De nem hat senkire se közönyösen, mert az az állítólagos phlegma, az az affektált nyugalom, mellyel sokan száazakat, ezreket vesztenek, igen sikerült maszk, mely a belső felindulást jól takarja. Ha nincs hatása ránk a játéknak, akkor untat. — A mi pedig unalmas, azt kerülni szoktuk.

Az u. n. hassard-játék Zomborban sötét egész megyénkben, s leghelyesebben mondva, az egész országban elvont terjedve. A ferbli — hazai termék, a makao, nasi-vasi importált czikk, de járja úgy az egyik, mint a másik.

S mennyi jóra való ember, s mennyi hasznóhajtó idő esik áldozatul e szenvedélynek, — ki tudná azt megmondani?

N'en parlons plus!

Tulhaladott állásponton vagyunk. De lehet-e segíteni a bajon?

Van-e mód arra, hogy a társadalmat a kártya-mételytől megszabadítsuk?

Igen, van!

Adjunk szórakozást az embereknek! Adjunk nemes üdülést a munkától elfáradt kedélynek! Segítsünk elsőben azon, hogy ne unatkozzunk annyit. Sok embert az unalom űz a kártya-asztalhoz, ott pedig megragadja a szenvedély s nem ereszt!

Tartsunk felolvasásokat! Rendezünk műkedvelői előadásokat, koncerteket! Sőt még tánczestélyeket is, melyek sokszor valóságos hassard-játékot képeznek; de a szolid-ság itt se lehetetlen.

Legyenek az egyleti helyiségek eszmeeserék gyupontjaivá.

Adjunk órarendet a szórakozásnak. Egy órától 3 óráig kártyázton a ki nem akar arról lemondani, 3-tól 5—1/2 6-ig, legyen az egyleti helyiség zárva. Azután 6 órától 7/8, 8-ig váljék a játék-terem társalgóvá, avagy felolvasó helyiséggé s egyszer egy héten hallgassunk zenét, dalt, szavafest, színi előadást, melyet magunk rendezünk.

Elénkítsük minimagunk társadalmi életünket, — fűszerezzük a szórakozás nemes eszközeivel, adjunk éltető elemet a munkaterhes kedélynek, altassuk el a kártyaszendvedélyt, villanyozzuk föl a tetterős idegeket, s azt az életerőt, a mit a kártya démonja absorbeál, fektess-

A „Zombor és Vidéke“ tárczája.

Minő változás!

— Egy ifju naptárból. —

Mikor még érzelmemet a gyermeki naivság és gondatlanság pályájában ringatták, megismerkedtem egy esperedő leány káival. — Mindenki fejtörés nélkül el fogja találni, hogy menten halálisan beleszerettem, ha nem is teszem hozzá, hogy akkor az én vállaimat 16 év sulya nyomta, ideálom pedig a 14. tavasz virágait hajtotta.

Első szerelmem mindent varázssal övezett körül, és száraz tankönyvek morzsolására rendelt napjaim olyféle foglalkozások között teltek le, melyeket a szerelmem nem zeteközi nyelve, „merengés“, „óhaj“ és hasonló indulatszókai jelöl. Nevezük eszményképeket Irénnek, hiszen a név ugyse határoz. Ámbátor ismerem sok poetikus kedélyt, kik a legkomolyabb meggyőződéssel állítják, hogy lehetetlen nemes érzelmre gerjedni oly nő iránt, a kit Bökének vagy Katának találni keresztelné. S van is ebben igazság. Amor vaskos szótára tanúságot tesz erről. Néhányan átlopattam a szótárt, és megnyuvással észleltem, hogy abban olyféle nevek: Róza, Marcsa, Panna, Treszka, Böske, Kata stb. helyt nem foglalnak, hanem igenis Rosalinda, Mariette, Paulina, Terézia, Katinka stb., stb.

De hát ki is venné zokon, ha a szerelmes ifju az ő köznapri hangzús Régijét vaskövetkezéssel „Rezsín“-nek szólítja, vagy az orientális színezetű „Fáni“-t kellemes lágyssággal s pointirozott nagyzással „Fanny“-nak írja, és ejti ki?

Tehát az én eszményképeket Irénnek hívták. Palán csak nem kívánják tőlem, hogy lefessem: minő volt Irén? Slyphid, szeráf, arkangyal — ez mind blitri ahhoz képest, a minőnek én képzeltem és láttam őt. Szerelmes voltam belé halálig, de ha megértem volna, még azontul is, a minék legecletansabb bizonyítéka az, — hogy most is élek.

Itam hozzá szerelmes leveleket, hogy csak úgy dült ki belőlük az érzelem, szerelmes verseket, (notabene: infámis rosakat) küldtem neki szerelmes pillantásokat akó számra és bouquet-ak — persze ezt már nemes mérséklettel és önmegtágadó figyelemmel a sovány szebbpénzre. Ebből aztán lehet következtetni, hogy mily szörnyűmód bátor voltam. A ki ezt következteti, az balul ítél, mert én csak Arkádiában voltam irányában bátor, de tényleg oly féltéken és meghunyászkodva viselkedtem, hogy még csak a kezét se eskoáltam meg máskép, mint szóval és a magányban. De mikor láttam, hogy a bájós leánykának tesszik az én áradozásom és esendes ömledésem: magam is vérszemet kaptam, és

innen datálódna vala a levélkék, költemények, sóhajtasok, bokrétaék, és földet regető vallomások.

Szóval úgy szerettem, a mint csak 16 éves ifjoncz szerethet: rogenyes fanatizmussal, — drámai szenvedéllyel és lyrai lengettel.

Mikor először találkoztam Irénnel, oly biztatóság és batoritánon mosolygott felem, hogy én meg voltam győződve: kitarultak előttem a menyország kapái, — tessék be sétálni!

Mint afféle „alig-backfischnek“ (mutatvány a szerelmem új tárából) hízelgett neki a be nem tanult bók, az ifju első, ángoló szenvedélye, és minden lelkifurdalás nélkül élesztete bennem a lángot, szította azt az első, kiolthatatlan tüzet, mely tápot nyerve, mindent fölperzsel. — Persze én e magartartás legalább is „láváro-amos“ szerelmre magyaráztam és férfiu önérzetemen egész büszkeségével kész lettem volna nyomban nűlvenni, de hát hiányzott a szülői beleegyezés mindkét részről és azonkívül — sok más.... A házasságból nem lett semmi — s én ke-sereghettem a sors gnyem, maró családiasom, és bejegyezhettem szorgosan vezetett naplomba: „Zokogi, zaklatot kebel, zokog a bánat véres könnyét, zokogd a kin záporospejjeit! Mi nem lehetünk egymáséi!“ (It következik egy esomó könnyesepp olvasatlanul és vagy 100 darab sokatmondó gondolatpont.)

Négy álló hétig tartott első szerelmem, azután további intézkedést beakollományba helyezettett, egy év múlva a sors ujra előmbre hozta őt. Elsővéges joghalgató voltam, „egyetem polgár“, a kit a hordárok részéről a „nagyságos“, collegák és mások részéről a „tekitetes“ cím nyilván megillet: a kinek joga van hivatkozni polgári és politikai jogaira, — midőn valami diákcsínyen rajtakapják.

A régi láng ujult erővel éledt fel keblemben. Irén epoly szivesen halgatta öm, lengéseimet, mint egy évnék előtte, epoly bődítőlag mosolygott reám, mint azelőtt és ez végkép megbűvölt engem. Se láttam, se hallottam egyebet, mint az ő képet, az ő szavát és az ő üde, ezüst cseengőn kacagását, mely feledhetlen marad előttem.

Érzelmemeik ezen stádiumában már nem azon törttem a fejemet, hogy rögtön nűl fogom venni eszményképeket, hanem igenis azon szilárd elhatározás érielődött meg bennem, — hogy törhetlen munkásság árán ki fogom őt vinni. E merész elhatározás után rögtön recommendált levelet menesztettem Irén édesanyjához, s abban áradozó szavakkal megkértem a kezét. Az édesanya volt olyan okos, hogy se nem seprűzött ki, se pedig nem adta reám anyai áldását, — hanem szépen megfelelt a leánykérd levelemre, hogy hát: tanuljak szorgalmasan, végezzem be a pályámat, aztán majd meglátjuk, mit rejt a jövő méhe?

Ilona.

— Elbeszélés. Irta: Krausz Bernát. —
(Folytatás.)

— Csak azt mondom, fiam, — vágott az ifju szavába az öreg asszonyság, ki valószínűleg gondolatában nem hallotta a felületet, mit előbbeni kérdésére kapott — csak azt mondom, hogy jól megnézd, a kit elveszezs, mert az nem játék, kinyisd a szemedet, mert a mai világban olyan ritka a jó házias, okos, szerény és szorgalmas leány, és a ki emellett bármily társaságban — már a magad rangjához illő társaságokban, helyét megállhatja, mint a leher holló. Még van a legtöbbször a „Putz”, az ügyes kéz; de nem ám az ilyen szoknyák toltogatásához látod, hanem az arczszépitéshez, és ha férihez mentek, azt sem tudják, hogy a krumpli fán terem-e, vagy tál valami állat tojja?

— Ej rectornéni, igen szigorúan itéli meg a mai leányokat; vegye le azt a fekete kendőt szeméről!

— Nincsen azon fekete kendő fiam de hidd el így van; no persze van kivétel. Isten mentsen is meg, hogy az ne akadjon; de kevés, édes fiam, mondom kevés!

— No én majd a kivétel között kereselek. — Hát tán már onnét is jössz?

— Nem, és én nem is akarok onnét jönni!

— Miért?

— Mert nem akarok oda menni!

— Hát hiába tette volna meg ezt a nagy utat?

— Ugy van — de hát Rectornéni nek elmondom; tudja meg, hogy miért? — Igaz, — folytatja kis szünet mulva az ifju, mintegy bevezetést keresvén beszédjének — hogy oda indultam, de most már nem megyek, és ha jegyem nem lett volna hazáig kiütetve, idáig se jöttem volna.

— Miért? Tán valami rosszat hallottál?

— Ugy sem találja ki rectornéni, míg magam meg nem mondom.

— Hát mondd csak!

Ezzel az ifju, ki nem volt más, mint már az olvasó is sejtette, mint az, a kivel a gózhajón találkoztunk, hűsége sen elmondá az első találkozást az öreg ural, kivel két óráig egy hajón utazott, és a ki előtt a fedélzetre menekült; elmondá a jelenetet, mely előtte utitársának kiszállása alkalmával lejátszódott, igyekezvén az egyes alakokat — különösen a még mindig lelki szemei előtt lebegő anyagi arczot, és életnél is hübben esetelni, és beszédét e szavakkal fejezte be:

— Ha azt, a mit később a fődíszetről alkalmam volt látni, előre csak sejtettem volna, nem bujtam volna el azon öreg ur elől, hanem szóba állottam volna vele, megtudhatdam volna nevet, és most felkereshetném legalább levelemmel, így azonban minden reményről — tudom — le kell mondanom, de én még sem mondok le! — Ót Isten hozta elém épen most! . . .

Micsoda? — vágott a mindinkább hevesebben szavai beszélő közé a jó rectornéni. — No, édes fiam, nem hittem volna, hogy te is ilyen badar gondolatnak helyet adsz lelkedben. Látod, én sem vagyok ám hitetlen, éppen olyan jámbor keresztény asszony vagyok, mint bárki más, hanem azt csak még sem hiszem ám, hogy ebbe Istennek valami beleszója legyen! — Nincs biz' annak anyai beleszója se, mint — — mit is mondjak? — mint a mi — — kanászuoknak! — „Amint veted ágyadat, úgy alszod majd almodat!”

Az ifju tagadólag rázta fejét, de az öreg rectornéni ellen nem szólott; meg volt n az orvos gyermekkorától, hogy szavainak igazat adjon; hisz olyan sok jó tanítást kapott már tőle az életre, hogy nem is volt oka szavainak igazságában kételkedni.

— Azt mondom én neked édes fiam, — folytatja rectornéni, mintha az ifju tagadó fejezódulatait észre se venné — azt mondom én neked, hogy verd ki a fejedből ezt a bolondságot, és menj tovább azon az uton,

a melyen megindultál. Fél uton sohase állj meg; na valamit elkezdesz, fejezd is azt be. Ha már itt vagy, menj tovább, és nézd meg ki az, kit neked ajánlanak, és ne kapkodj olyasvalami után, a minek a nevét se tudod.

— Jól van — felelt az ifju lesütött szemekkel — megfogadom rectornéni tanácsát; holnap tovább megyek.

— Aztán, ha visszajössz, elvárak ám, mert tudod, hogy úgy szeretlek, mint saját gyermekemet; akarom tudni, hogy mit végzetek?

— Eljövök! — Most Isten vele, édes rectornéni. még egy pár helyen szeretnék látogatást tenni.

— Isten áldjon meg! Ne nézegess jobbra-balra, hanem menj egyenesen, aztán sok szerencsével járj!

— Köszönöm! . . .

Harmadnapra a fentebb leírt párbeszéd után ismét együtt találjuk ifjunkat a jó rectornéniel a kis asztala mellett, csak hogy most rectornéni nem szoknyafoltogatással, hanem férje kabátjából a foltok, melyek abban a szénahordáskor vagy valamely halotti torban tányát ütöttek, tehát a zsírfoltok (kiszűrésével) illetőleg szappanygyökérről (kiszűrésével) illetőleg módjára egy izben enyom is megtantított) való kiszűrésével bíbelődik.

— Ah, ah, édes fiam — töprenkedék az öreg asszonyság, miközben egy darabka ronggyal, melyre előbb szappanygyökert dörzölyt, ugyancsak hozsolta a szegény kabátot, hogy szinte izzadtott belé, t. i. a jó rectornéni nem a kabát — hát csak ennyit végzetél?

— Ennyit!

— Azaz, hogy semmit!

— Nem is volt szándékomban többet végezni, hanem a javát még csak ezután akarom elmondani. Higgye el, édes rectornéni, ugy annyira kedvemre ütött ki a dolog, hogy szinte szeretőnem magamat megcsókolni!

— Micsoda? — Hát minden jól van?

— Aztán hát, mókázol itt velem? — Mondd hát, ne figurázz . . .

— Hát a mint mondtam — kezdé az ifju referendáját — ünnepélyesen bemutatam magamat, és minden áron azon voltam, hogy kidobjanak . . .

— Oh, oh, te, mormogá fejszőválás közt rectornéni — most is csak gyerek vagy te! — Aztán nem tették a bolondok? — kérde hangosabban.

— Dehogy, sőt úgy fogadtak, mint egy viceispánt! Annyit mondhatok, hogy jóvala több család. Az egész időt, mit körülben töltöttem, meglehetősen élvezetnek nevezhetném, ha — — előttem nem lebegne mindig „Ó” — és mindig „Ó!” (Folyt. köv.)

Felelő szerkesztő és kiadó-laptulajdonos:
Dr. MOLNÁR GYULA.

Nyiltér.†)
Van szerencsém a t. cz. közönség tudomására hozni, hogy ügyvédi irodám mat folyó évi november hó 1-én özv. Thurszky Paulina úrnó (vásártéren levő) házába helyeztem át.

Zomborban, 1885. nov. 12-én.
Weindl József, ügyvéd.

Tekintetes szerkesztő ur!

A fővárosi sajtó és ez után több vidéki lap azt a hírt terjesztette, hogy a „cservenkái előleg és hitellegyet” malversatio és szökésesem folytán csödbe jutott. — Ez téves információ alapul és hogy a közvélemény félre ne vezettessék, mi kiszámítatlan bonyolalmakat és esetleg jók következményeket vonhatna maga után, kijelentem, hogy a fenti hír teljesen alaptalan. Az intézet fizetésképtelensége azon mostoha viszonyokban, melyet a tavalyi gabonaárvalóság, mely által a cservenkai piac sokat szenvedett és az idej kirizsben, mely folytán az intézet által minden oldalról a hitel elvonatott, keresendő. Az intézet fizetésképtelenségéről az igazgatóságot idejkoron értesítettem és miután a könyvetek lezártam, a kulcsokat a vezérigazgató Bar Balint urnak átadtam, lakásomat ném szülőhelyére. Ö-Kérre tettem át, miről az igazgatónak tudomása van, és mi megbízatásomban ügyvédem a tetts törvényszéknek be is fog jeleníteni. — Kérem teit. szerkesztő urat eme helyreigazítást becses lapjában közölneteni.

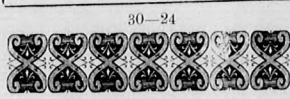
Ö-Kéren, 1885. évi nov. hó 10-én kiváló tisztelettel.

Reoth Zsigmond,
a cservenkái előleg és hitellegyet volt könyvelője.

* E rovatt alatt közöltékert nem vállal felelősséget a

MATTONI-FÉLE
GISSHÜBLER
legjobb asztali- és üdítő ital,
kittőno hatásanak bizonyult köhögésnél,
gégéjagoknál, gómor- és hólyaggyurtnál.
Mattoni Henrik, Karlsbad és Budapest.

Hirdetések.

A legjobb
cigaretta-papír
a valódi
LE HOUBLON
francia gyártmány.
Cavley és Henry-tól Párisban.
Utánaszkótl mindenki óvatik.

Ezen papírt dr. Pohl J. J., dr. Ludwig H., dr. Lippmann R. urak vegyészett tanárai a bécsi egyetemen, legelőbbiben ajánlják, és pedig kitűnő minőségű és abszolút tisztaságánál fogva, és mivel semmiféle olaj anyaggal nincs vegyítve, mely az egészségre kártékonyan hatna.

300 PRIMA
C. C. HOUBLON
FAC-SIMILE DUL'ESTRIETTE 17, rue Basse, PARIS

300-24

Az 1866-68-69-70-iki miniszteri rendelet szerinti 1885. november 20-án a törvényesen előirt formák mellett nagy havi húzása leend az

Olasz sorsjegy-kölcsönnek.
Mindezen kölcsönök biztosítva vannak Olaszország legnagyobb városai fekvősegei által, u. m.

Bari, Barletta, Mailand, Venecza
500 húzással,
melyek feltválva s rendszerint meghatározott időpontban fognak megtörténi.

300,000 nyeremény
2 millió, 1 millió, 1/2 millió, 250,000, 100,000, 50,000, 20,000, 10,000 stb., egy összeg, mely kitesz

circa 66 milliót aranyban,
mely pengő aranyban a legnagyobb discretio mellett a szerencsés nyerőknek kifizetetik.
Az előbb említett 500 húzásból

minden hónapban egy húzás

fog végbemenni visszavonhatatlanul az eredeti kötelezettségben megszabott határidőkben. Ez utóbbiak három nyelvbén tartalmazkák a szükséges felvilágosításokat.
El lehet mondani minden tüzás nélkül, hogy az olasz kölcsönök kötelezvényei

a legelőnyösebbek a sok nyeremény-chance-ok folytán, a legelőnyösebbek tekintettel a kisorsolási sistemára, az egyedüliek az egész világon, melyek kölcsönöss nagyszáma nyereményekkel bírnak.

A kötelezvények vevőinek a kölcsön amortizatiója előtt egy legalább **70 lírát érő** prámia biztosítatik, mely lehetőleg **2 milliónyi maximumot** érhet el.

A kiadott összegek különbén semmi esetre sem vesznek el, visszafizetnek, miután minden birokosnak 200 L. vagyis 220 L. visszafizetése a 70 L. vételárért mint legkisebb prámia biztosítatik.

A végleges eredeti kötelezvények, ellátva

BARI-BARLETTA-MAILAND-VELENCZA
közvárosági hatóság pécsettjével, melyek minden havi húzással résztvesznek, középsznébeli totalösszeget vagyis **220 Frcs = 100 frt o. e.** adának el.
Ugyane ezek részlettesek mellett is kaphatók **290 Frcs = 145 frt o. e.** mint következők: az alairalás **15 Frcs = 7 frt 50 kr. o. e. s** maradekó szeg **275 Frcs = 137 frt 50 kr. o. e.** 55 havi igen könyvelmes részlettesek 5 Frcs = 2 frt 50 krajval o. e. minden hó első hetében, kezdve 1885. január 1-től. — Mindjárt a 15 Frcs = 7 frt 50 kr. o. e. felizetésével résztesv a vevő kizárólag a november 20-iki húzással, valamint minden következőben ugyanazon módon, mintha az egész összeget befizette volna.

Megkönyvítések. Azon vevők, kik havonként 10 Frcs = 5 frt o. e. 5 Frcs = 2 frt 50 kr. helyett felizetnek, 10 Lírányi vagyis 5 frtnyi árleengedésben részesülnek az árszözebről, míg a kik 1886. év végéig teljesen felizettek az egészet, 20 L. = 10 frt árleengedésben részesülnek.

Minden vevő foglalókat az antwerpeni nagy sorsjáték billettjét kapja 100,000, 50,000 stb. nyereményekkel, valamint 4 sorsjegyet Nizzából húzás előtt 500,000, 100,000, 50,000, 25,000 középsznébeli nyeremény eshe tőzegeel, bármely országban legyen is a vevő.

Megjegyzendő, hogy nemcsak hogy nincs risico a befizetett összegekre nézve de a Bari-Barletta város számára kihuzott kötelezvények számai újra az urnába jutnak, a mi azt a lehetőséget nyújtja, hogy 600 Prámiát nyerhetni, mely felraghat

10 millióra.

Kérdések s felvilágosítások, melyek az eredeti kötelezvényekben foglaltatnak nem vétetnek figyelembe.
Hogy a november 20-iki húzáson részt lehessen venni, be kell az összeget postávalválnyal még november 19-ike előtt

Bank Fratelli Croce fu Mario Genovaban (Olaszország) küldeni.
A nyeremények telegrammokon útján lesznek a nagyobb hírlapokban nyilvánosságra hozva. Ezenkívül mindenki megkapja a teljes húzási listamot ingyen. — A ki 10 kötelezvényi vesz, az telegramm útján értesítetik minden húzás után a nyereményekről.
Hitel engedések s Scontó vevők számára. — Levelek 48 óra alatt érkeznek. — A húzási listamot megküldése ingyen.